

Komor Zoltán

Egy kapcsolat hajtásvonalára

A fiú egy képes könyvre bukkan a szekrény alján. Az origami csodálatos világa – hirdetik a borítón a betűk. Kinyitja, az első oldal bemutatja, hogyan lehet papírból élethű galambot hajtogatni. A fiú keres egy papírt, és követi az utasításokat. Meglepetésére, amikor elkészül, a madár kiröppen a keze közül, és kisuhan a nyitott ablakon. A fiú ezen fellelkesül, a következő oldalra lapoz. Ezúttal egy őzet hajtogat. Amikor befejezi, a papírgida kinyújtóztatja vékony lábait, és nyargalni kezd a szobában. A harmadik oldal instrukcióit követve most egy vadászt kreál. Morcos képű, beesett tekintetű papírférfi, mihelyst elkészül, a vállához emeli a puskát, lövés dördül, az origami őz pedig sebesülten rogy össze, a szakadt szélű lyukból vér csordogál a padlóra.

Ekkor nyílik az ajtó, s belép a fiú barátnője. Ijedt tekintettel próbálja kikapni párja kezéből a könyvet, mintha valami titkos, tiltott dologra bukkant volna. Az hátra ugrik, és a következő oldalra hajt. Az bemutatja, hogyan hajtogassunk fiút magunknak. Az ábrán szereplő papíremberben önmagára ismer.

Délután sok a hallgatás. A lány éjszaka hozzábújik és vigasztalja: – Na és, hogyha én hajtogattalak papírból. Szeretlek.

A fiú látszólag megenyhül. Szeretkeznek – a lány magára teríti a fiút. Papírpénisze átázik, ahogy szerelmébe hatol, csak reggelre szárad ki. Gyűrönten kel ki az ágyból. A papírvasdász még mindig fel és alá rohangál a lakásban, kemény kis papírgalacsinokat lödöz a sarkokba. A fiú most a tükör előtt áll, és vizsgálgatja magát. Majd bontogatni kezdi a karját. Szavak bontakoznak ki a szeme előtt. Kenyér. Felvágott. Sajt. El sem hiszi, hogy párja, élete szerelme összeragasztott számlákból és bevásárlólistákból készítette őt. Micsoda szégyen. A nyitott ablakhoz lép, és kivetí magát rajta. De ahelyett, hogy a földbe csapódna, felkapja egy szellő, és messzire repíti a város fölött. Kék konfettipötty-könnyei a városiakok fejére potyognak. Azok kisöpri a hajukból, miközben azt motyogják: – Ej. Valaki nagyon ünnepel.

Dugiültetvény

A lány döbbenten fedezi fel, hogy a fiú, akivel összeköltözött, titokban egy rabszolgatartó. Porszívózás közben friss kávéültetvényt talál az ágy alatt, amikor pedig az ágyneműket vasalja, lesoványodott, megvert néger emberekre bukkan a szekrényben. Belátja, hogy ez olyasmi, amit mindenképp tisztáznia kell a párjával. Hamarosan hazaérkezik a fiú – izmos telivéren baktat be a lakásba, az övébe fűzött ostor el-vissza leng.

Leülnek kávézni az asztalhoz, a lány pedig elmeséli felfedezését. Azt is hozzáteszi, hogy ő képtelen összekötni az életét egy rabszolgatartóval, hiszen a szülei liberális szelleműnek nevelték. A fiú lesütött tekintettel hallgatja végig, végül csak annyit felel: – A kávé az bezzeg ízlik, ugye?

A lány már-már szóra nyitná a száját, de nem tud vitatkozni. Valóban, ilyen finom kávét még nem ivott.

– Talán a mosást és a takarítást is megcsinálnák helyetted, ha betanítanám őket – kockáztatja meg a fiú, a lány pedig továbbra sem szól semmit – csak kortyolja a kávéját. Néma marad aztán napokon át, éjszaka pedig – amikor párja kikecmereg az ágyból, és bemászik a szekrénybe – befogja a fülét, hogy ne hallja az ostorcsapásokat, a jajongó rabszolgákat.

Reggel friss kávébabot önt a darálóba. Alighanem a szeme káprázik, de megannyi apró bömbölő néger csecsemőnek látja a fekete babszemeket. Könny reszket a szeme sarkában, ahogy bekapcsolja a gépet. Majd elsírja magát, amikor csontropogás hangjával telik meg a konyha.

Régi trükk

Reggel egy ügynök fogad az ajtóban – nem hajlandó elmenni, amíg meg nem mutatja, mire képes a porszívója. Beengedem hát, és hagyom, hadd végezze a dolgát. Egy hatalmas bőrdöböt cipel magával, gondolom abban van a készülék, de meglepetésemre egy sebesült asszonyt ráz ki belőle. Vérzik a feje, a karja törötten csüng összezúzott teste mellett – úgy fest, mint akit elütött egy autó.

– Kérem, hívja a mentőket – nyöszörgi a nő, de a porszívóügynök bokán rúgja.

– A legújabb modell. Mindjárt maga is meglátja, mire képes. Na, takaríts! – A nő mi mást tehetne, négykézláb kezd mászni, nyög, ahogy a törött csontok ropognak kék-zöld foltos testében, és sorra pakolja a szájába a földön talált porcicákat. Fuldokol és köhög, ahogy megpróbálja lenyelni őket. Közben persze összevérez mindent.

– Ebből elég, hívom a rendőrséget! – mondom.

– Semmi szükség rá, ha nem tetszik a termék, elmegyünk – mentetgetőzik a fickó, majd megragadja a nőt a lábánál, és kivonszolja az udvarra. Ott áll a kocsija, az eleje teljesen be van horpadva. Tudom, már csak egy módja van, hogy a kórházba vitessem szerencsétlen nőt.

– Várjon, megveszem! – kiáltok utána, mire megáll és elmosolyodik. Miközben leszámolom neki a pénzt, átfut a fejemen, hogy tessék, bedőltem a legócskább, legősibb üssünk el egy nőt és adjuk el porszívóként trükknek. Az ügynök elhajt, én pedig hívom a mentőket. Miközben hordágyon a kocsiba teszik a sebesültet, a mentősök megkérdezik, kaptam-e hozzá garancia levelet. Nemmel felelek, mire a fejüket rázzák, és vijjogva elhajtanak.

Visszatérek a lakásomba. Tiszta vér a padló, vörös foltok éktelenkednek a szőnyegen. Hogy fogom én mindezt feltakarítani?

Hamarosan csengetnek. Az ajtóban a már ismert porszívó ügynök áll, ám ezúttal folttisztító szert ajánlgat. Miközben leszámolom neki a pénzt, morgolódom. El sem hiszem, hogy bedőltem a legősibb, üssünk el egy nőt, adjuk el porszívóként, ami majd összevérezi a szőnyeget, hogy aztán folttisztítót sózhassunk rá trükknek.